

stiger Arbejdsløsheden. Det gælder derfor om at opholde sig kortest muligt ved teoretiske Betragtninger, men kaste sig ind i Arbejdet, enhver, som dermed har at gøre, efter sin Evne, for at bidrage til, at Arbejde i størst mulig Udstrækning kan tilvejebringes og snarest muligt blive sat i Værk. Endnu foreligger der ikke for Indenrigsministeriet Oplysning om, i hvilket Omfang disse Arbejder er paabegyndt ud over Landet, men saadanne Oplysninger vil i den nærmeste Fremtid blive indhentet. Det er imidlertid min Overbevisning, at man rundt om afventer Behandlingen af dette Lovforslag i den høje Rigsdag. Forsnarest i størst mulig Udstrækning at faa disse Arbejder sat i Værk er det derfor af den største Betydning, at Lovforslaget bliver Genstand for en hurtig Behandling, saaledes at Kommunerne kan blive sat i Stand til gennem Garantien at yde den Støtte til saadanne Arbejders Udførelse, som Lovforslaget tilsigter.

Jeg skal derfor tillade mig paa det bedste at anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling i dette høje Ting.

Hauch: Lovforslaget er Udtryk for en af de mange Bestræbelser, der fra det offentlige Side udfoldes for at afbøde, man tør vel nok sige, en af de mest skadelige og uhyggelige af de Forstyrrelser, som Verdenskrigen har skabt for en sund og naturlig Udvikling ogsaa her i vort Land. Jeg skal imidlertid under Behandlingen af Lovforslaget ikke komme ind paa hele dette vanskelige Spørgsmaal, men kun gøre opmærksom paa, at den Kendsgerning, at mange Tusinde er arbejdsløse, maner til at finde paa Udvej til at beskæftige flest muligt af dem, hvorfor ethvert lille Bidrag, der fremkommer til Indskrænkning af dette Onde, bør kunne paaregne Støtte fra alle Sider. Det foreliggende Lovforslag er et saadant lille Bidrag til at afbøde Ulykken, og det er mit Haab, at Lovforslaget maa finde Støtte fra alle Sider her i Tinget. Den Behandling, Lovforslaget har faaet i det andet høje Ting, giver Udtryk for Uenighed om en enkelt af Lovforslagets Paragraffer, men om selve Bestræbelsen, der ligger til Grund for Lovforslaget, var der ingen Strid.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Grundforbedringsarbejder i al Almindelighed skal jeg kun udtale, at Betingelserne for, at Landbruget planteavlsmæssigt set skal kunne give det størst mulige Udbytte, i Virkeligheden ikke er til Stede, før Grundforbedringsarbejderne er omhyggeligt og rigtigt gennemført. Man kunde derfor gøre gæl-

dende, at Landbrugerne selv i høj Grad er interesserede i at tilvejebringe de Penge, der er fornødne til Gennemførelse af disse betydningsfulde Arbejder, og det er naturligvis rigtigt; men det maa erindres, at vi i Øjeblikket er inde i en nedadgaaende, pengeknapp Tid, i hvilken det er vanskeligt at skaffe Kapital, navnlig naar man ikke kan stille fuldt ud fornøden Sikkerhed. Lovforslaget tilsigter at skaffe en saadan Sikkerhed til Veje og gøre det muligt for Laantagerne at laane Penge paa de billigst mulige Vilkaar, nemlig paa saadanne Vilkaar, som betinges af, at Kommune og Stat garanterer for Beløbets Tilbagebetaling.

Jeg skal her ikke komme ind paa at omtale Lovforslagets tre første Paragraffer, det har jo allerede den højtærede Minister gjort, men nøjes med at sige, at man i Folketinget har været enig om Affattelsen af disse tre Paragraffer. Det har derimod ikke været Tilfældet med Hensyn til § 4, om hvilken der jo oven i Købet har staaet megen Strid. Det, der har givet Anledning til Striden, er Spørgsmaalet om, hvordan en Arbejder, der vægrer sig ved at overtage et ham anvist Arbejde, har at forholde sig, dersom han ikke skal miste sin Understøttelse. Her bestemmer Lovforslaget, at vedkommende Arbejder, naar han vægrer sig ved at overtage Arbejdet, kan henvende sig til Kommunalbestyrelsen for at faa en Afgørelse af, om man finder det billigt at kræve, at han skal gaa i Gang med det Arbejde, der tilbydes ham, og den Betaling, man stiller ham i Udsigt. Skulde vedkommende Arbejder ikke være fornøjet med denne Afgørelse, kan han indanke den for Indenrigsministeriets Arbejdsudvalg. Det forekommer mig, at man her har fundet en Form for Afgørelsen i saadanne eventuelle Stridigheder, der er saa neutral, som det overhovedet er muligt. Man kunde naturligvis sige: Hvorfor holder man sig ikke til de overenskomstmæssige Aftaler? Dertil skal jeg bemærke, at i mange Tilfælde har man ikke saadanne, det er ikke i alle Egne, man har dem, og man har dem netop i mindst Udstrækning i de Egne af Landet, hvor dette Lovforslag antagelig vil blive stærkest benyttet. Det forekommer mig derfor, at man behandler denne Side af Sagen alt for tungt og doktrinært. Faar Loven nogen Virkning, hvad jeg i øvrigt ikke tvivler om, skaffer den Arbejde til Hænder, der ellers vilde være ledige, og giver disse Arbejdere Mulighed for at skaffe sig større Indtægt — derom er der jo ikke fra nogen Side rejst Strid —, end de vilde kunne opnaa, hvis de skulde gaa ledige og nøjes med de ekstraordinære